

## Posebna izdaja – pismo članstvu SKEI



*»Eden izmed smislov življenja, za katerega je vredno živeti, je ta, da imamo člani SKEI cilj boriti se za pravico in resnico in da to vztrajno uresničujemo skupaj s svojim sindikatom SKEI«*

### **Spoštovane članice in člani SKEI!**

September, zlasti drugo polovico, je zaznamovala spontana stavka v Gorenju in kasneje v Muri. Znižanje plač, trajajoča kriza in slabi odnosi so izbruhnili na dan. O stavki je bilo povedanega že veliko, zato vsega ne bi ponavljali. Dogodki so bili povod za medijski linč sindikatov. Lahko, da so kritike v delu upravičene, morda se premalo pogovarjamo s člani, morda vam nismo dovolj pojasnili, da lahko od nas tudi sami kaj zahtevate, morda vam nismo pojasnili pomena in možnosti sindikatov, morda smo ravnali narobe pri zahtevah za ohranjanje delovnih mest, morda smo ocenili narobe pripravljenost za stavke in solidarnost... Morda nam je očitati še kaj. A linč? In ves gnoj, ki se je zлил na sindikate v tem obdobju, vsa namigovanja, vsa krivda, ki da jo nosimo sindikati za stanje v državi? Nas res tako vidite naši člani, ali nas tako vidijo le tisti, ki smo jim v napoto in iz mehkih naslonjačev v senci mečejo bombe in bombice po sindikatih? Komu je v interesu, da nas oslabijo (ker uničili nas ne bodo), komu so sindikati napoti tako zelo, kdo se tako zelo naenkrat zavzema za delavske pravice, ker se sindikati naj ne bi?

Mediji seveda radi objavljajo »zgodbe«. Bolj ko so tragične, bolj ko so zarotniške, večja ko je afera, boljše je. Če ne, jo pač naredijo. Da ne bom o medijih jaz, preberite si članek v Delu z dne 5.10.2009 izpod peresa novinarja (lahko na naši spletni strani). Pove vse. Druga plat zgodbe, ki so jo slišali na naši tiskovni konferenci, ki je trajala 45 minut in jo je povzela le Delavska enotnost, večine novinarjev ne zanima.

Pa pogledjmo nekatere trditve:

*Sindikati razpolagajo z »gromozanskim« premoženjem in se »mastijo« na račun članstva. O čem je govora? Je kdo preveril, kakšne so te številke? Je kdo pomislil, da kot organizacija potrebujemo stavkovni sklad? Je kdo napisal, da vestno hranimo denar za primer, da bi bilo treba stavko plačati? Seveda ne, ker to ni zanimivo. Tudi ni zanimivo, da se sredstva nabirajo, vsaj pri nas že več kot deset let. Tudi ni zanimivo, da pravzaprav za porabo odgovarjamo članstvu, da imamo svoje organe, ki sprejemajo sklepe, da naš nadzorni odbor vsako četrletje*

pregleduje porabo in tudi to ne, da politike **sploh ne bi smelo brigati**, koliko denarja imajo sindikati. Pa jih. Ravno njih, ki se ne bi preživeli niti en mesec, če bi bili odvisni od članstva, tako kot smo sindikati. Plačuje jih proračun, vsi mi in to več kot 1% na leto. In težko vprašanje: od koga je odvisna zakonodaja v tej državi? Odgovor: politike!!!! Ne sindikatov, POLITIKE (politika v kontekstu tega prispevka pomeni politične stranke in njihov vpliv, vključno z državnim zborom). In ko gre za vprašanje premoženja, sindikati seveda ne bi smeli razpolagati z ničemer, niti z lastniškimi deleži kjerkoli. Ker to ni združljivo? Je rekel kdo? Kako pa priti do kontrole kapitala? Kako pa nadzirati poslovanje? Seveda, saj tu nismo zaželeni, v napoto smo! Ali ni to jasno?

*Sindikalisti skrivajo plače?* Laž. Jaz svoje ne. Naj povem, da je medije zanimalo tudi, koliko dopusta sem porabila letos, kje sem bila in koliko sem za to plačala. Ali res mislite, da jih to mora zanimati? Pa sem jim kljub temu odgovorila. Saj ni kaj skrivati in vsi podatki so dostopni tistim, ki jih to mora zanimati – našim organom, nadzornemu odboru, davkarji če je treba. Razen mojega dopusta. Lahko pa medije povabim tudi v stanovanje, kjer živim, pokažem avto, ki ga vozim in psa, ki ga imam. Tudi to, kakšen brikete je, jim lahko povem, če bodo iz tega potem lahko kaj sklepali. Hočem prikazati le aferastvo, ki se ga gredo mediji. Pa ne vsi, da ne bo pomote. Pač pa tisti, ki so odvisni od sponzorjev, ki torej niso neodvisni. Ste kdaj pomislili, kdo jih financira? Sindikati ne, nimamo teh sredstev. Pa niso majhna. Poglejte v medije, o kom se ne piše, ali se ne piše slabo. No, ta bo kar kandidat za sponzorja. Javnost je seveda lepa krilatica, a določene stvari se tičejo le organizacije in članov. Tisti trenutek, ko bomo iz državnega proračuna prejeli kakšen euro (kot npr. politične stranke), potem bomo vsem davkoplačevalcem tudi polagali račune. Dokler temu ni tako, pa ne.

*Sindikalisti so zlizani z upravami.* Le na čem temelji ta ugotovitev? Ker so tako rekli? Kaj pa je zlizanost? Kdor postavlja tako trditev, ne pozna sindikatov niti od daleč. Očitki letijo zlasti na sindikaliste v podjetjih. Kdo voli te ljudi, kdo jih razrešuje? Člani sami. Zakaj jih ne, če to drži? Zakaj jih potrdijo vsaka štiri leta? Zakaj nikoli (do sedaj sem to doživela v svojem mandatu le dvakrat) nihče ne pošlje nobene pritožbe, dvigne telefona, se pritoži? Je zlizanost to, da se pogajaš za večje plače in sediš takrat v isti pisarni? Da se z vodstvom pogovarjaš? Da imaš morda svojo pisarno? Res smo prehitri pri obtožbah in žaljenju kar počez. Lahko, da nimamo povsod dobrih sindikalistov, ampak boljših nimamo. Ko je treba vzeti delo v roke, ni pripravljenosti, ko se je treba izpostaviti za druge, ni pripravljenosti, še ko se je treba zase, je ni. Bo že kdo drug. Mi ga bomo pa kritizirali. Vsi, ki postavljajo takšne trditve, seveda ne argumentirajo, kaj bi bil motiv za takšno zlizanost. Denar, čast, oblast? Vsi sindikalni zaupniki so se zdajle kisló nasmehnili. Nič od tega. Gre za prostovoljno funkcijo, povezano z ogromnimi pritiski in neplačano. Na tem mestu hvala vsem zaupnikom, ki to še hočejo delati in držijo hrbet za vse traparije, ki jih o njih kvasijo naokrog. In seveda smo zlizani s politiko. Kar počez in kar vsi. Najprej rečejo, da nas je čez 3000 (in završi). Laž. Naj preverijo, kdo je sindikat, kaj so zveze ali konfederacije in kaj so sindikalne podružnice. Pa bodo lahko odpisali dve številki. Potem smo politično zlizani. Je spet rekel kdo? In na koga se sploh nanaša? Na Pergam, KNSSS, Alternativo... Ne, kar počez. Se pravi tudi na SKEI. No, jaz o tem nič ne vem. In če dobro premislim, kaj bi bilo s tem narobe, pravzaprav. Ja kje drugje pa lahko vplivamo, da bo za naše člane boljše, kot preko organov oblasti? Kdo pa je tam? Politika. Ponavljam: politika sprejema zakone, politika izvaja nadzor, politika kroji življenje vsem nam, ne le članstvu.

*Sindikati za delavce ne naredijo nič.* Pa naj poskusim: politika je dala delavstvu dopust 20 delovnih dni, minimalno plačo in nadomestilo plače za bolniško oziroma dopust. SKEI sklepa tri kolektivne pogodbe. Zaradi tega pripada delavcem plača, določena za različne zahtevnosti dela v različnih zneskih, dodatki za vplive delovnega okolja od 10-50% (npr. nočno delo ali

nadure), v povprečju 8 dni več letnega dopusta in 7 dni plačane odsotnosti zaradi osebnih potreb, višja nadomestila plače, regres za letni dopust, povračilo stroškov za prehrano, povračilo stroškov prevoza na delo in z dela, solidarnostne pomoči, jubilejne nagrade... In to za vse delavce! Tudi tiste, ki niti z minimalnim prispevkom (s kritiko seveda obilno) ne prispevajo ničesar. Ne le za tiste, ki plačajo članarino! Še kaj? Pravna pomoč, zastopanje v sporih, nezgodno zavarovanje, počitniške kapacitete (kar jih ni pobrala politika ali delodajalci skozi lastninjenje), ugodnejši krediti, še enkrat solidarnostne pomoči, tokrat iz sindikalnih sredstev, premije za zavarovanje za invalidnost in smrt, izobraževanje zaupnikov, socialni dialog, sodelovanje v ESS, vplivanje na sprejeto zakonodajo, ki se nanaša na zaposlene, pritiski s protesti in stavkami... Nič je vsaj malce krivičen pojem. Ali pa nesramen.

Na koncu le še to: naše članstvo zna razmišljati s svojo glavo in to trezno. Upravičeno ste razburjeni, saj tak linč ne more pustiti pametnih ljudi hladnih. Večina ve, kam merijo nizki udarci in zakaj. Neoliberalizem seveda še ni skrnil rožičkov. Prvi na poti so mu sindikati. Delodajalci so se pametno potuhnili in čakajo (ali pa še pomagajo), da se sindikate ohromi. Kaj pa je lažjega kot obračunavanje s posamezniki? Nič več kolektivnih pogodb, vsak od zaposlenih se bo sam menil za kaj več kot minimalno plačo. Ob ponudbi na trgu dela bo to težko. Nadzora več ne bo, dobički bodo spet potovali na borze, v privatne žepe in na bančne račune, zdravstvo bo samoplačniško, delali bomo pa tako do smrti. Komu v zgodovini so že bili na poti sindikati? Tam nekje 1938?

Ali ni res jasno, komu smo v napoto?

**Predsednica SKEI Slovenije**

**Lidija Jerkič, univ.dipl.prav.**